

Article 21.

Les dispositions du présent Arrangement ne comportent qu'un minimum de protection; elles n'empêchent pas de revendiquer l'application des prescriptions plus larges qui seraient édictées par la législation intérieure d'un pays contractant; elles laissent également subsister l'application des dispositions de la Convention de Berne révisée de 1908 relatives à la protection des oeuvres artistiques et des oeuvres d'art appliquées à l'industrie.

Article 22.

Les pays membres de l'Union qui n'ont pas pris part au présent Arrangement seront admis à y adhérer sur leur demande et dans la forme prescrite par les articles 16 et 16bis de la Convention générale.

Article 23.

Le présent Arrangement sera ratifié et les ratifications en seront déposées à La Haye au plus tard le 1er mai 1928.

Il entrera en vigueur, entre les pays qui l'auront ratifié, un mois après cette date et aura la même force et durée que la Convention générale.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires des Etats ci-dessus énumérés ont signé le présent Arrangement.

Fait à La Haye, en un seul exemplaire, le 6 novembre 1925.

Pour l'Allemagne:

VIETINGHOFF.

V. SPECHT.

KLAUER.

ALBERT OSTERRIETH.

Pour la Belgique:

CAPITAINE.

LOUIS ANDRÉ.

THOMAS BRAUN.

D. COPPIETERS.

Pour la Ville Libre de Dantzig:

ST. KOZMIŃSKI.

*Pour la République dominicaine:**Pour l'Espagne:*

SANTIAGO MENDEZ DE VIGO.

FERNANDO CABELLO LAPIEDRA.

JOSÉ GARCIA MONGE.

Pour la France:

CH. DE MARCILLY.

MARCEL PLAISANT.

CH. DROUETS.

GEORGES MAILLARD.

Pour le Maroc:

CH. DE MARCILLY.

Pour les Pays-Bas:

J. ALINGH PRINS.

BIJLEVELD.

DIJCKMEESTER.

Pour la Portugal:

BANDEIRA.

Pour la Suisse:

A. DE PURY.

W. KRAFT.

Pour la Syrie et le Grand Liban:

CH. DE MARCILLY.

*Pour la Tchécoslovaquie:**Pour la Tunisie:*

CH. DE MARCILLY.

382. 3.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

Ter gelegenheid van de in October/November 1925 te 's-Gravenhage gehouden conferentie der „Union internationale pour la protection de la propriété industrielle” is o. a. eene nadere herziening tot stand gekomen van het tusschen verschillende landen, waaronder ook Nederland, gesloten Unieverdrag van Parijs van 20 Maart 1883 tot bescherming van den industrieelen eigendom, zoomede van de schikking van Madrid van 14 April 1891 betreffende de internationale inschrijving van fabrieks- of handelsmerken, beide laatstelijk herzien te Washington op 2 Juni 1911. De sinds den wereldoorlog in elk opzicht gewijzigde verhoudingen, de zich meer en meer ontwikkelende denkbeelden op het gebied van het industrieel eigendomsrecht, en de steeds groeiende belangstelling voor deze rechtsmaterie hadden reeds geruimen tijd plannen doen rijpen voor een hernieuwd internationaal overleg, doch verschillende omstandigheden leidden er toe, dat eerst in 1925 tot bijeenroeping der Haagsche conferentie kon worden overgegaan. Het groote aantal Unielanden, dat daaraan heeft deelgenomen, zoomede het feit, dat ook verschillende niet bij de Unie aangesloten landen, alsook het Economisch Comité van den Volkenbond en de Internationale Kamer van Koophandel ter conferentie vertegenwoordigd waren, toont wel aan, dat eene verdere bestudeering van dit vraagstuk en een opnieuw in overweging nemen van de op dit punt vigerende internationale bepalingen allengs vrij algemeen als eene behoefte gevoeld werd. Ofschoon de voor wijziging dezer bepalingen vereischte eenstemmigheid een beletsel heeft gevormd om in alle opzichten tot een bevredigend resultaat te komen, mag niettemin met voldoening worden geconstateerd, dat de thans gehouden conferentie uitkomsten van beteekenis heeft gehad. Behalve tot eene belangrijke herziening van de bestaande regelingen, welke voor zoover voor Nederland van belang, hieronder nader zal worden toegelicht, heeft zij geleid tot de totstandkoming eener nieuwe schikking, het „Arrangement de la Haye du 6 novembre 1925 concernant le dépôt international des dessins ou modèles industriels”, uitvloeisel van een door de vorige conferentie te Washington uitgesproken wensch, dat gepoogd zou worden ook op het gebied van de bescherming van teekeningen en modellen van nijverheid tot eene internationale schikking te komen. Deze overeenkomst, waarvan de strekking en de inhoud eveneens hieronder nadere toelichting mogen vinden, werd ter conferentie door de vertegenwoordigers van een elftal bij de Unie aangesloten landen, onder welke ook Nederland, ondertekend.

Alvorens tot ratificatie van de in den aanhef genoemde herziene regelingen en van de nieuw tot stand gekomen schikking van 's-Gravenhage, van elk waarvan een vertaling bij deze Memorie is gevoegd, kan worden overgegaan, behoeven deze de goedkeuring der Staten-Generaal. Tot het verkrijgen dier goedkeuring strekt het aangeboden wetsontwerp.

Vermeld zij nog, dat het herziene Unieverdrag niet namens de Regeeringen van de Unielanden Bulgarije, Griekenland, Letland, Luxemburg, Roemenië en Turkije, die voor het meerendeel niet ter conferentie vertegenwoordigd waren, werd ondertekend. Ten aanzien van deze landen blijft derhalve, zoolang

geene toetreding hunnerzijds tot het herziene verdrag heeft plaats gehad, de regeling van vóór de herziening van kracht. Eenzelfde opmerking geldt voor wat de schikking van Madrid betreffende de internationale inschrijving van fabrieks- of handelsmerken aangaat, ten aanzien van de landen Luxemburg, Roemenië en Turkije.

Omtrent de tot stand gekomen wijzigingen zij thans het volgende opgemerkt. De ondergeteekenden mogen zich daarbij beperken, voor zoover de herziene regelingen betreft, tot toelichting van die bepalingen, welke wijziging van beteekenis hebben ondergaan. Daarna volge eene korte uiteenzetting omtrent strekking en inhoud van de nieuw gesloten schikking van 's-Gravenhage.

Unieverdrag van Parijs.

Het Parijsche verdrag bestaat aanvankelijk uit eene Convention Générale en een Protocole de Clôture, ter nadere verklaring van enkele in het verdrag voorkomende bepalingen. Ter wille van de overzichtelijkheid is men er thans toe overgegaan het slotprotocol, met enkele wijzigingen, in het hoofdverdrag zelf op te nemen. De bepaling van dit protocol ad art. 1 en die ad art. 2 onder *a* zijn thans in artikel 1 der conventie ondergebracht; die ad art. 2 onder *b* is vervallen, onder *c* werd het derde lid van artikel 2 der conventie; ad art. 4 vond plaats in artikel 4, terwijl het bepaalde ad art. 6 thans gedeeltelijk in artikel 6, gedeeltelijk in het nieuwe artikel 6ter der conventie is terug te vinden.

Artikel 1. In het nieuwe tweede lid is thans eene uitdrukkelijke opsomming gegeven van de rechten, die geacht mogen worden te vallen onder het begrip „propriété industrielle”. De vermelding dier rechten in artikel 2 is daardoor komen te vervallen. De leden 3 en 4 zijn, behoudens enkele redactiewijzigingen, gelijk aan de bepalingen ad art. 1 en ad art. 2 onder *a* van het slotprotocol.

Artikel 2. Dit artikel is behoudens enkele wijzigingen van redactioneelen aard, onveranderd gebleven. De woorden „sujets ou citoyens” in den thans geldenden tekst werden vervangen door het woord „ressortissants”, dat in zijne bondigheid meer omvat en reeds in artikel 10bis werd gebruikt. Ook elders in het verdrag is deze wijziging aangebracht. De vermelding der verschillende industriele eigendomsrechten is, gelijk reeds boven gezegd, naar artikel 1 overgebracht. De toevoeging aan de eerste zinsnede van de woorden „le tout sans préjudice des droits spécialement prévus par la présente Convention” is nieuw en bedoelt te doen uitkomen, dat de in den aanhef van het artikel genoemde „ressortissants” niet alleen recht hebben op gelijke behandeling als de nationalen, doch tevens op de minimum bescherming, in sommige der verdragsartikelen gegeven, derhalve ongeacht of de nationalen deze genieten.

Het tweede lid houdt de bepaling in van den derden zin van artikel 2, zooals dit vóór de jongste herziening luidde, met toevoeging van het woord „toutefois”, waardoor het beperkend karakter dier bepaling meer tot zijn recht komt.

Het nieuwe derde lid is in hoofdzaak gelijk aan de bepaling ad art. 2 onder *c* van het slotprotocol. Die onder *b* kon vervallen aangezien het hier een overgangsvoorschrift betrof, dat voor het tegenwoordige geen zin meer heeft.

Artikel 3. Dit artikel bleef, behoudens vervanging van de woorden „sujets ou citoyens” door het woord „ressortissants”, ongewijzigd.

Artikel 4. Het principe van het recht van voorrang is onveranderd behouden gebleven. Men is er echter toe overgegaan de wijze van toepassing van dit recht van voorrang nader te regelen, ten einde enkele strijdfragen, over de interpretatie van dit artikel gerezen, te beslissen. Hierdoor zijn eenige nieuwe leden aan het artikel toegevoegd.

De onder letter *c* genoemde prioriteitstermijn voor teekeningen en nijverheidsmodellen en voor fabrieks- en handelsmerken is van 4 op 6 maanden gebracht. Voorts is thans uitdrukkelijk bepaald, dat de termijn van voorrang begint te loopen van de eerste indiening der aanvraag af. De jurisprudentie van den Octrooiraad was reeds eerder met deze opvatting in overeenstemming.

Onder letter *d* van dit artikel is thans melding gemaakt van een minimum termijn, welke den aanvrager moet worden toegestaan, ten einde de bewijzen van het recht van voorrang, waarop hij een beroep doet, over te leggen.

De huidige bepaling onder letter *e* is naar letter *d* overgebracht. Het eerste lid van letter *e* houdt thans in de bepaling ad art. 4 van het slotprotocol, het tweede lid het nieuwe voorschrift, dat men voor eene aanvraag van een gebruiksmodel beroep kan doen op een voorafgaand depôt van eene octrooiaanvraag of omgekeerd.

De nieuwe bepaling onder letter *f* stelt den aanvrager, die in eene octrooiaanvraag aanspraak maakt op meer dan één voorrang, in de gelegenheid de aanvraag te splitsen, waarbij elke afgesplitste aanvraag den datum der oorspronkelijke aanvraag en den voorrangsdatum behoudt. Tevens voorziet de bepaling in het geval, dat eene aanvraag eenheid mist, hetgeen uiteraard evenzeer kan voorkomen, indien geen beroep is gedaan op meerdere voorrangen.

Artikel 4bis. In overeenstemming met de desbetreffende wijziging van art. 2 wordt in dit artikel thans van „ressortissants de l'Union” gesproken.

Artikel 5. De eerste vier leden hebben betrekking op het verval van octrooien. De exploitatieplicht als zoodanig is thans uit het artikel komen te vervallen. Slechts voor zoover door niet-exploitatie van het uitsluitend recht misbruik zou worden gemaakt, en ook het verleen van eene dwanglicentie onvoldoende zou zijn om dit misbruik te voorkomen, kan verval van het octrooi volgen. Bovendien is bepaald, dat maatregelen tegen niet-exploitatie van het octrooi slechts dan kunnen genomen worden, indien ten minste drie jaren na de verleening van het octrooi zijn verstreken en de octrooihouder zijn stilzitten niet kan rechtvaardigen.

Het vijfde en zesde lid, betrekking hebbende op teekeningen en nijverheidsmodellen, bepalen, dat de invoer van de beschermde voorwerpen geen reden is voor het verval der bescherming, en dat de beschermde voorwerpen geen merkteeken behoeven te dragen ten bewijze dat zij beschermd zijn.

Het zevende lid ten slotte, de mogelijkheid van verval van de inschrijving van een merk regelende, schrijft voor, dat in landen, waar gebruiksrecht van een merk bestaat, verval uit hoofde van niet-gebruik eerst kan plaatshebben na verloop van een „délai équitable” en dan nog slechts indien geen geldige redenen voor dit niet-gebruik kunnen worden aangevoerd.

Artikel 5bis. Dit artikel is nieuw. Het voorziet in het geval, dat industriele eigendomsrechten bij verzuim van betaling der daarvoor verschuldigde taksen zouden vervallen, door een minimum termijn te bepalen, binnen welken de betaling — eventueel vermeerderd met boete — alsnog kan plaatshebben. Voor octrooien verplichten de Uniestaten zich, hetzij dien termijn te verlengen tot ten minste zes maanden, hetzij in de nationale wetgeving de voorwaarden vast te stellen, waarop een vervallen octrooi nog hersteld zal kunnen worden.

Artikel 5ter. Dit artikel, dat eveneens nieuw is, bepaalt, dat het gebruik van geoctrooieerde voorwerpen aan boord van schepen of andere verkeersmiddelen, die slechts tijdelijk of bij toeval een land zijn binnengekomen, niet als een inbreuk op in dit land bestaande octrooirechten zal worden beschouwd. In verschillende landen, ook in Nederland, bestaan reeds bepalingen op dit gebied.

Artikel 6. De eerste twee leden van dit artikel bleven ongewijzigd, behoudens dat onder 3°. van lid 2 thans is ingevoegd de bepaling ad art. 6, vierde lid, van het slotprotocol.

In het derde lid is voorts aan het begrip „pays d'origine” een omschrijving gegeven, welke meer in overeenstemming is met die van artikel 3 van het verdrag.

Lid 4 houdt eene nieuwe bepaling in, voorschrijvende, dat de vernieuwing van de inschrijving van een merk in het land van oorsprong niet de verplichting met zich zal brengen ook in andere landen, waar het merk is ingeschreven, vernieuwing te vragen.

Lid 5 voorziet in een bezwaar, dat zich in de praktijk meermalen heeft voorgedaan. Artikel 4 van het verdrag toch bepaalt in het algemeen, dat degene, die een merk *gedeponeerd* heeft, een termijn van vier maanden heeft om inschrijving van het merk met een recht van voorrang in de andere aangesloten landen aan te vragen. Waar nu volgens het eerste lid van art. 6 het merk eerst na inschrijving toegelaten wordt tot het depôt in andere landen en die eerste inschrijving vaak eerst verkregen wordt, nadat vier maanden na het depôt zijn verstreken, komt het meermalen voor, dat, zonder dat zulks aan verzuim van den belanghebbende is te wijten, de termijn van voorrang verloren gaat. Met het oog hierop bepaalt het vijfde lid thans, dat het recht van voorrang behouden blijft, ook wanneer de oorspronkelijke inschrijving eerst na verloop van den prioriteitstermijn is tot stand gekomen.

Aan het laatste lid van het artikel, uit de bepaling ad art. 6, alinea 1, van het slotprotocol overgenomen, is een zinsnede toegevoegd, inhoudende dat het daar bedoelde certificaat niet gelegaliseerd behoeft te zijn.

Artikel 6bis. Dit artikel dateert van de jongste herziening en geeft eene regeling voor weigering of vernietiging van inschrijving van merken, namelijk, wanneer deze gelijk zijn aan of gelijken op merken, in het land van aanbidding bekend als eigendom van een ander en bestemd voor dezelfde of gelijksoortige waren. In tegenstelling met het vorig artikel, dat de weigering facultatief stelt en zich overigens slechts bezighoudt met de quaestie van den invoer, door de daarop rechthebbenden, van reeds ingeschreven merken, in een ander land, stelt de onderhavige bepaling voor elk land, dus ook het oorsprongland, de verplichting om de inschrijving van een merk te weigeren of nietig te verklaren. De termijn, waarbinnen de doorhaling van een dergelijk merk kan gevraagd worden, is in het tweede lid van dit artikel op drie jaar bepaald.

Volgens het derde lid kan in geval van kwade trouw steeds de nietigverklaring worden gevorderd.

Artikel 6ter. Reeds sinds langen tijd zijn pogingen aangewend om te komen tot een internationaal verbod van het zonder toestemming gebruiken van wapens of emblemen van een Staat en van officieele contrôle- en waarborgmerken, als handels- en fabrieksmerken, aangezien door dit gebruik verwarring ontstaat wat betreft herkomst en aard van de waren, voor welke zij worden aangewend. De bepalingen ad art. 6, tweede en derde lid, van het slotprotocol, waren reeds een uitvloeisel van de dien-aangaande tot uiting gekomen wenschen. De geheele materie is thans in een nieuw artikel *6ter* van het verdrag geregeld.

Het eerste lid van het artikel geeft het algemeene beginsel dezer regeling, waaraan lid 2 de beperking toevoegt, dat het verbod van gebruik van officieele contrôle- en waarborgmerken alleen betrekking heeft op waren, gelijk of gelijksoortig aan die, waarvoor deze merken zijn ingesteld.

Lid 3 schrijft voor, dat de verschillende landen elkander wederkeerig mededeeling zullen doen van de Staatsemlen en officieele contrôle- en waarborgmerken, welke zij op grond van het artikel beschermd wenschen te zien.

Het vierde lid bepaalt een termijn, binnen welken over en weer bezwaren tegen de lijsten kunnen worden ingebracht.

Het vijfde, zesde en zevende lid houden enkele bepalingen in, verband houdende met de invoering der regeling en ten doel hebbende ter zake van die invoering misbruiken te voorkomen.

Lid 8 staat het gebruik van Staatsemlen, voor welke autorisatie werd verkregen, toe, ook wanneer deze met emblemen van andere Staten gelijkenis vertoonen.

De bepaling van het voorlaatste lid, dat aanvankelijk gedacht was als onderdeel van het nieuwe artikel *10bis* en bedoelde het gebruik in het algemeen van emblemen en waarborgmerken als oneerlijke concurrentie te doen beschouwen, indien daardoor verwarring of dwaling omtrent de herkomst der waren zou kunnen worden teweeggebracht, heeft in artikel *6ter* een plaats gevonden, ten einde deze materie in één afzonderlijk artikel af te handelen.

Het laatste lid van het artikel ten slotte is, behoudens enkele wijzigingen, aan het slotprotocol ad art. 6 ontleend.

Artikel 7. Het woord „depôt” is om redenen van redactioneelen aard vervangen door het woord „enregistrement”.

Artikel 8. Ingevoegd zijn de woorden „ou d'enregistrement”, waardoor thans vaststaat, dat voor bescherming van den handelsnaam depôt noch inschrijving noodig is.

Artikel 9. Het tweede lid van den thans geldenden tekst is in het gewijzigde artikel lid 5 geworden, met toevoeging van enkele woorden, betrekking hebbende op de mogelijkheid van inbeslagneming der waren in het binnenland.

De woorden „particulier ou société”, voorkomende in het vierde lid van het thans geldende artikel 9 zijn in het overeenkomstige lid 3 van den nieuw vastgestelden tekst vervangen door de woorden „personne physique ou morale”, omdat gevallen denkbaar zijn, dat de belanghebbende noch een particulier, noch eene vereeniging in den eigenlijken zin des woords is.

De in het laatste lid van het artikel nieuw ingevoegde woorden „et en attendant que cette législation soit modifiée en conséquence” zijn niet bedoeld als eene verplichting om de binnenlandsche wetgeving overeenkomstig te wijzigen, doch slechts als eene niet bindende uitnoodiging om daartoe over te gaan.

Artikel 10. Dit artikel heeft slechts op ondergeschikte punten wijziging ondergaan. In het eerste lid wordt thans naast de valsehe aanduiding van een bepaalde plaats ook die van een bepaald land genoemd; in lid 2 is uitdrukkelijk vastgelegd, dat de belanghebbende „personne physique ou morale” kan zijn.

Artikel 10bis. De in dit artikel aangebrachte wijzigingen houden eene uitwerking in van hetgeen tot dusverre omtrent de bestrijding der oneerlijke concurrentie in het algemeen was bepaald, eene quaestie, welke reeds sedert jaren een onderwerp van internationale gedachtenwisseling uitmaakte. Het eerste doel was, de verschillende bij de Unie aangesloten landen te verplichten eene wetgeving op het gebied der oneerlijke concurrentie tot stand te brengen. Te dien einde zijn de woorden „s'engagent à assurer” thans vervangen door de woorden „sont tenus d'assurer”, hetgeen aan de bepaling van het artikel een dwingend karakter geeft. Voorts was het gewenscht in het verdrag eene uniforme internationale regeling tot stand te brengen, die aan de onderdanen der Unielanden een minimum van bescherming zou verzekeren. Naast eene meer algemeene definitie, welke elke daad van concurrentie in strijd met de eerlijke handelsgebruiken tot een daad van oneerlijke concurrentie stempelt, noemt het artikel thans een tweetal soort handelingen, welke in het bijzonder als vorm van oneerlijke mededinging zullen verboden zijn.

Artikel 10ter. Deze nieuwe bepaling heeft betrekking op de sancties op het verrichten van handelingen in strijd met de artikelen 9, 10 en *10bis*. Het eerste lid geeft eene algemeene formule daaromtrent, het aan de verschillende landen overlatende, die maatregelen te nemen, welke zij tot dat doel geschikt achten.

Het tweede lid bepaalt, dat de verdragsluitende partijen zich verbinden maatregelen te treffen om ook „syndicats et associations” als vertegenwoordigers van den belanghebbende in staat te stellen in rechten tegen de hier bedoelde handelingen op te

treden en wel op dezelfde wijze als de nationale wet zulks aan de eigen onderdanen toestaat. Hierdoor is derhalve de geheele regeling overgelaten aan de nationale wet. Geeft deze rechten aan de vereenigingen van het eigen land, dan zouden de buitenlandse vereenigingen die ook reeds krachtens art. 2 van het verdrag hebben. Geeft zij geen rechten, dan mist ook de buitenlandse vereeniging die. In deze regeling is dan ook in hoofdzaak eene vingerwijzing te zien voor den nationalen wetgever om het optreden van vereenigingen in plaats van de beleedigde partij mogelijk te maken.

Artikel 11. De uiteenloopende toepassing, in de verschillende landen aan het thans van kracht zijnde artikel 11 gegeven, heeft het gewenscht gemaakt, ook deze bepaling eenigszins aan te vullen. Ofschoon het velerlei inzicht, dat omtrent deze materie bestaat, het niet mogelijk maakte aan alle daarbij gerezen moeilijkheden eene definitieve oplossing te geven, is men er niettemin in geslaagd in een nieuw tweede lid tot eenige nadere preciseering te komen, welke ten doel heeft de cumulatie van den termijn van voorrang, bedoeld in artikel 4 van het verdrag, met dien van de tijdelijke bescherming op tentoonstellingen tegen te gaan. Bovendien geeft de tweede zin eene aanwijzing, dat de twistvraag, of de termijn moet beginnen te loopen van den dag der opening van de tentoonstelling of van den dag der introductie van de waar op die tentoonstelling, bij voorkeur in laatstbedoelden zin moet worden opgelost.

Het derde lid geeft elk land het recht de in verband met deze bescherming noodig geachte justificatoire bescheiden te eischen.

Artikel 12. Door schrapping uit het thans geldend artikel 12 van de woorden „autant que possible” is elk land de uitdrukkelijke verplichting opgelegd, een officieel blad te publiceeren.

Artikel 13. Naast eenige wijzigingen van ondergeschikten aard is het budgetcijfer van het Internationaal Bureau te Bern, in lid 6 van den thans vigeerenden tekst, op 60 000 Zwitsersche francs vastgesteld, tot 120 000 francs verhoogd. Het geldt hier een regulariseeren van den bestaanden toestand, aangezien deze verhooging feitelijk reeds in 1921 werd goedgekeurd.

Artikel 16bis. De regeling is uitgebreid tot die landen, welke bestuurd worden krachtens een mandaat van den Volkenbond.

Artikel 18. De termijn voor ratificatie is op uiterlijk 1 Mei 1928 gesteld. Is het verdrag vóórdien door ten minste zes landen geratificeerd, dan treedt het voor deze reeds eerder in werking. Voor elk land, dat daarna ratificeert, is de inwerking-treding bepaald op ééne maand na de kennisgeving dier ratificatie.

Artikel 19. Bepaald is, dat de nieuw tot stand gekomen akte bewaard zal worden door de Nederlandsche Regeering.

Schikking van Madrid betreffende de internationale inschrijving van fabrieks- of handelsmerken.

Artikel 1. De woorden „acceptées au dépôt” in het eerste lid van het thans van kracht zijnde artikel 1 voorkomende, zijn vervangen door het woord „enregistrées”, omdat volgens het bestaande gebruik eerst dan een merk internationaal wordt ingeschreven, wanneer het in het eigen land niet slechts gedeponeerd, doch ingeschreven is.

De omschrijving van het land van oorsprong, zooals artikel 6 van het Unieverdrag deze thans geeft, is in het nieuwe tweede lid overgenomen.

Artikel 3. Het nieuwe eerste lid bepaalt, dat een aanvraag voor internationale inschrijving ingediend moet worden op een voorgeschreven formulier, terwijl het land van oorsprong zal

verklaren, dat de in de aanvraag voorkomende merken overeenstemmen met die van het nationale register.

In het derde lid (lid 1 van den geldenden tekst) zijn de woorden „sans retard” ingevoegd.

Artikel 4. In het tweede lid wordt thans uitdrukkelijk bepaald, dat ter zake van internationale inschrijving de formaliteiten, voorzien in artikel 4 van het Unieverdrag, niet behoeven te worden nagekomen. De practijk is reeds aldus.

Artikel 5. De bevoegdheid om een merk voor nationale inschrijving te weigeren en de termijn, waarbinnen van die bevoegdheid gebruik moet worden gemaakt, zijn in het tweede lid duidelijker omschreven.

Aan het derde lid is de bepaling toegevoegd, dat gevallen van weigering ook aan den gemachtigde kunnen worden medegedeeld, indien deze aan het Internationaal Bureau is opgegeven.

Het nieuwe vierde lid schrijft voor, dat indien eene administratie binnen één jaar niet geantwoord heeft, zij geacht wordt het merk te hebben aangenomen. Deze bepaling laat de bevoegdheid om volgens art. 6 van het Unieverdrag vernietiging van de inschrijving van het merk te vragen, onaangetaast.

Artikel 5bis. Volgens dit artikel, dat geheel nieuw is, zullen justificatoire bescheiden, betrekking hebbende op de rechtmatigheid van het gebruik, in merken, van wapens, portretten enz., vrijgesteld zijn van andere waarmerking of legalisatie dan die van de administratie van het land van oorsprong.

Artikel 5ter. Het eerste lid van dit artikel behelst de bepaling van artikel 5bis van den thans van kracht zijnden tekst, het tweede lid geeft aan het Internationaal Bureau te Bern de bevoegdheid, zich tegen betaling te belasten met een onderzoek, of een bepaald merk reeds internationaal is ingeschreven.

Artikel 6. De in dit artikel tusschen () geplaatste zinsnede is nieuw. Bij de toelichting tot artikel 8 zal de strekking van het hier gemaakte voorbehoud blijken.

Artikel 7. De vernieuwing van de bescherming van merken is in het eerste lid thans duidelijker omschreven, met name, om te doen uitkomen, dat de periode der nieuwe bescherming steeds begint te loopen van den dag der vernieuwing af, ongeacht of de periode der eerste bescherming dan reeds ten einde is.

In de redactie van het tweede lid kwam eveneens eene verduidelijking tot stand.

De nieuwe leden 4 en 5 voorzien in het geval, dat vernieuwing gevraagd wordt van de inschrijving van een merk, waarin wijziging is aangebracht of ten aanzien waarvan de opsomming der waren, voor welke het merk bestemd is, verandering heeft ondergaan. Een bindend voorschrift is bij deze regeling niet gegeven, zoodat elk land de vrijheid behoudt uit te maken, of in een bepaald geval van vernieuwing of van nieuwe inschrijving sprake is.

Artikel 8. De wijzigingen in dit artikel betreffen in de eerste plaats eene verhooging van het voor de internationale inschrijving van een merk verschuldigde bedrag. Dit bedrag, volgens den thans geldenden tekst op 100 francs voor het eerste merk en 50 francs voor elk volgend te zelfder tijd door denzelfden eigenaar ingezonden merk vastgesteld, is thans op resp. 150 en 100 francs bepaald. De bijdrage zal voorts in het vervolg, naar keuze van den belanghebbende, in één of, met eene geringe verhooging, twee termijnen kunnen betaald worden, hetgeen eene bescherming van achtereenvolgens 10 en 20 jaar met zich brengt. Dit systeem zal er, naar men verwacht, toe leiden, dat na verloop van 10 jaar zullen kunnen verdwijnen die merken, die slechts tijdelijke waarde hebben en reeds eerder zijn prijsgegeven, maar niettemin op de nationale registers blijven voorkomen, daardoor de taak der vooronderzoekers verzwaren en het publiek hinderen bij het kiezen van nieuwe merken.

Goedkeuring verdrag en enkele overeenkomsten tot bescherming van den industrieelen eigendom van 6 Nov. 1925.

Volgens het vijfde lid zal bij inzending van lijsten van te beschermen waren, die meer dan honderd woorden bevatten, eene extra bijdrage kunnen worden gevorderd, nader vast te stellen bij het Reglement van uitvoering.

Volgens het nieuwe laatste lid ten slotte zal de verdeeling van het saldo der ontvangsten voor de internationale inschrijving voor die landen, die niet geratificeerd hebben, plaats vinden naar eene berekening van de oude taxen.

Artikel 9. In het eerste en derde lid van dit artikel zijn enkele redactionele wijzigingen van ondergeschikt belang aangebracht.

Het nieuwe vierde lid geeft het recht eene bijdrage te heffen voor het aanbrengen van veranderingen in de lijst van waren voor welke een merk bestemd is, hetgeen vaak met niet onbelangrijke kosten gepaard gaat.

Artikel 9bis. In het eerste lid heeft om praktische redenen eene omzetting plaatsgevonden in de volgorde der handelingen, welke het Internationaal Bureau heeft te verrichten ter zake van de overdracht van een internationaal ingeschreven merk aan een persoon, gevestigd in een ander land dan het land van oorsprong. Eene toevoeging aan de laatste zinsnede schrijft publicatie van enkele nadere bijzonderheden, met de overdracht verband houdende, voor.

Het tweede lid houdt, met eene redactiewijziging van ondergeschikte beteekenis, hetzelfde in als het derde lid van art. 9bis naar den thans geldenden tekst.

Artikel 9ter. Dit artikel is in hoofdzaak gelijklopend aan het voorschrift van het tegenwoordige tweede lid van artikel 9bis. De aard van het hier behandelde onderwerp leent zich beter voor regeling in een afzonderlijk artikel.

Artikel 11. Tot nu toe werden alle te Bern internationaal ingeschreven merken automatisch van kracht in een nieuw toegetreden land. De regeling van het nieuwe vierde lid geeft nu de landen, die geene terugwerking aan de toetreding willen geven en de werking er van willen beperken tot de merken, na hunne toetreding ingeschreven, daartoe het recht. Intusschen is uitdrukkelijk bedongen, dat in elk geval die merken als internationale merken zullen beschermd worden, die reeds te voren in het toegetreden land nationaal waren ingeschreven en van welke de inschrijving nog van kracht is.

Volgens het laatste lid van het artikel moet binnen een jaar mededeeling worden gedaan van de merken, welke krachtens het in het vorige lid bepaalde op het internationaal register van het toegetreden land zullen moeten worden geplaatst.

Artikel 12. Dit artikel is, behoudens enkele door de totstandkoming der jongste herziening noodzakelijk geworden wijzigingen, onveranderd gebleven.

Schikking van 's Gravenhage betreffende het internationaal depôt van teekeningen of modellen van nijverheid.

De in 1911 te Washington gehouden conferentie had als wensch te kennen gegeven, dat:

a. in elk Unieland de bescherming van teekeningen en modellen van nijverheid gemakkelijk gemaakt zou worden voor de eigenaars daarvan;

b. dat het Internationaal Bureau te Bern in overleg zou treden met de administratie's van de Unielanden, ten einde een ontwerp voor de inschrijving van teekeningen en modellen van nijverheid uit te werken en voorts stappen zou doen, noodig om te geraken tot het sluiten eener internationale schikking te dezer zake.

Nadat, ter uitvoering van dezen wensch, het Bureau te Bern reeds eerder een tweetal ontwerp-regelingen aan het oordeel van de administratie's der verschillende aangesloten landen had

onderworpen, is de zaak thans op de Haagsche conferentie opnieuw aan de orde gesteld.

Op dit gebied heerschen twee tegengestelde stroomingen. Tot nu toe is de bescherming van teekeningen en modellen steeds afhankelijk gesteld van de vervulling van zekere formaliteiten. De eene strooming nu strekt tot handhaving van deze wijze van bescherming, de andere zou de teekeningen en modellen willen gelijkstellen aan werken van kunst, waarvan de bescherming in de Berner Conventie ruimer en aan geen enkele formaliteit onderworpen is. Ten einde met eerbiediging, zooveel mogelijk, van beide inzichten, tot eene oplossing te komen, is thans gezocht naar eene regeling, welke eenerzijds eene bescherming geeft waaraan een minimum van formaliteiten verbonden is, anderzijds den nationalen wetgever vrijheid laat die bescherming geheel naar eigen opvattingen nader te regelen, eene oplossing, welke in de thans tot stand gekomen schikking van 's Gravenhage belichaming heeft gevonden. In hoofdzaak bepaalt deze schikking er zich toe de mogelijkheid te openen van bescherming door een internationaal depôt, dat, in tegenstelling met de regeling ter zake van de internationale inschrijving van merken, niet op een nationaal depôt steunt, doch geheel onafhankelijk is. Het depôt scheidt dan ook geene rechten, doch is uitsluitend bestemd om het bewijs te vergemakkelijken van het vaderschap der gedeponeerde voorwerpen. Verplichtingen vloeien uit het depôt nagenoeg niet voort, terwijl de daaraan verbonden formaliteiten en kosten uiterst gering zijn. Uitdrukkelijk is bepaald, dat elk land vrij is een verdere bescherming te verleenen en dat de bepalingen der schikking het recht van den nationalen wetgever om daarbij van de regeling der herziene Berner Conventie van 1908 voor de bescherming van letterkundige en kunstwerken gebruik te maken niet aantast.

Omtrent de artikelen mogen nog enkele korte opmerkingen volgen.

Artikelen 1—3. De onderdanen van elk toegetreden land verkrijgen eene bescherming voor hunne teekeningen en modellen van nijverheid in alle andere toegetreden landen door een enkel depôt bij het Internationaal Bureau te Bern, dat hieraan publiciteit geeft. Door dit depôt wordt de deposant beschermd als eigenaar van het voorwerp, behoudens tegenbewijs.

Artikel 4. Het internationaal depôt is zuiver declaratief. In elk land zal het hetzelfde gevolg hebben alsof het aldaar rechtstreeks heeft plaats gehad op den datum van het internationaal depôt. Voor het verkrijgen van de rechten, uit de schikking voortvloeiende, is geen andere publicatie vereischt dan die van het Internationaal Bureau. Het recht van voorrang, bedoeld in artikel 4 van het Unieverdrag, wordt toegekend voor alle teekeningen en modellen, die internationaal gedeponeed zijn, zonder eenige verplichting van formaliteiten.

Artikel 5. Op de gedeponeerde voorwerpen behoeft van het depôt geen melding te worden gemaakt; exploitatieplicht ontbreekt; invoer van gelijke voorwerpen als de gedeponeerde is toegelaten.

Artikel 6. Het depôt kan meer dan één tekening enz. tegelijk omvatten en kan zoowel open als in gesloten omslag geschieden.

Artikelen 7—12. De duur der bescherming is 15 jaar, verdeeld in tijdperken van 5 en 10 jaar. Slechts gedurende het eerste tijdperk is depôt in gesloten omslag toegestaan, de deposant en de bevoegde autoriteit kunnen echter te allen tijde opening verzoeken. Na verloop van de periode van 5 jaar worden de omslagen, indien verzocht wordt de bescherming tot 15 jaar uit te strekken, geopend. Het verzoek om verlenging der bescherming moet ten minste drie maanden vóór afloop van den eersten termijn worden gedaan. Na afloop der bescherming worden de teekeningen en modellen op verzoek aan de eigenaren teruggegeven.

Goedkeuring verdrag en enkele overeenkomsten tot bescherming van den industrieelen eigendom van 6 Nov. 1925.

Artikel 13. De belanghebbende kan te allen tijde, geheel of gedeeltelijk, afstand doen van zijn depôt.

Artikel 14. De bevoegde autoriteiten in elk land kunnen opzending verzoeken van een voorwerp, dat in gesloten omslag gedeponeerd is.

Artikelen 15 en 16. De taksen bedragen van 5 tot 50 Zwitserse francs, afhankelijk van het aantal gedeponeerde voorwerpen en den duur der bescherming. De netto'opbrengst der taksen zal onder de aangesloten landen verdeeld worden.

Artikelen 17 en 19. Alle veranderingen in den eigendom der gedeponeerde voorwerpen zullen in de registers van het Internationaal Bureau te Bern worden ingeschreven, door dit Bureau aan de toetredende landen medegedeeld en voorts gepubliceerd worden. Ieder kan op aanvraag tegen betaling inlichting verkrijgen omtrent het in de registers ingeschrevene, terwijl de open depôts voor het publiek toegankelijk zijn gesteld.

Artikel 20. Bijzonderheden in verband met de uitvoering der schikking worden bij Reglement van uitvoering geregeld.

Artikel 21. De nationale wetgever wordt in de verdere regeling dezer materie overigens geheel vrijgelaten.

Artikelen 22 en 23. Eene toelichting hieromtrent schijnt overbodig.

De Minister van Buitenlandsche Zaken,
BEELAERTS VAN BLOKLAND.

*De Minister van Arbeid,
Handel en Nijverheid,*
J. R. SLOTEMAKER DE BRUINE.

De Minister van Justitie,
J. DONNER.

De Minister van Koloniën,
KONINGSBERGER.